

ipsa entitas substantiæ, addit vero ut conditionem divisionis negationem. ii, 140, n. 31.  
 Unitas Dei primo deducitur ex omnimoda Dei simplicitate; secundo, ex summa ejus perfectione; tertio, ex ordinatione creaturarum Dei inter se, et ex earum gubernatione. ii, 150, n. 6.  
 Singularitas est de essentia et natura Dei, unde concluditur omnimoda unitas. ii, 150, n. 6.  
 Unitas conceptus ab unitate speciei sumenda. iii, 128, n. 31.  
 Unitas conceptus entitativa sequitur unitatem operationis. iii, 129, n. 84.  
 Unitas Dei, tum ratione, tum numero, recte deducta est ab Aristotele ex carentia materiæ. iv, 588, n. 9.  
 Unitas essentiæ inter Patrem et Filium, recte probatur per hæc verba: Ego et Pater unum sumus. iv, 41, n. 9.  
 Quidquid dicatur in oppositum. iv, 39, n. 6; 43, n. 10.

## UNIVERSALIS.

Dantur universales in Angelis complectentes ad minus plura singularia. iv, 759, n. 33.

## UNIVERSALITAS.

Universalitatis status duplex consideratio. iii, 299, n. 43.  
 Universalitas specierum quoad vim representandi vel cognitio objecti in universali, potest intelligi dupliciter. Uno modo ex parte rei cognitæ, seu objecti representati: alio modo ex parte medii cognoscendi, aut representandi. iv, 759, n. 33.

## UNUS.

Aliud est discernere quid addat unum supra ens, aliud quid in suo formali conceptu includat. ii, 129, n. 5.  
 Unum formaliter est idem enti. ii, 130, n. 8.  
 Unum quod convertitur cum ente non addit supra ens nisi negationem divisionis. ii, 130, n. 8.  
 Unum et multa opponuntur contrario. ii, 130, n. 8.  
 Ens primo cadit in intellectu; secundo, quod hoc ens non est illud, et sic secundo ap-

prehendimus divisionem; tertio, unum; quarto, multitudinem. ii, 139, n. 27.

Unum transcendentale non addit supra ens aliquid positivum reale distinctum ab ente. ii, 139, n. 28.

Divisio habet aliquem effectum negativum, causat enim hoc quod est unum, non esse aliud, sed non consistere in illa negatione, sed etiam in fundamento, et causa ejus, quæ est separatio, seu segregatio hujus ab illo. ii, 140, n. 30.

Identitas non est formaliter idem quod unum, sed identitas unitatem supponit. ii, 140, n. 32.

Deus est ens summe perfectum infinita et illimitata perfectione, unde si essent plures dii, neuter esset summe perfectus, aut unus non differret ab alio. ii, 150, n. 7.

Nihil absurdius quam ponere Deum superfluum. ii, 150, n. 9.

Unum et unus, qui differant in divinis. iv, 291, n. 9.

Aliud est discernere quid addat unum supra ens, aliud quid in suo formali conceptu includat. ii, 129, n. 5.

Unum formaliter est idem enti. ii, 130, n. 8.

Unum quod convertitur cum ente non addit supra ens nisi negationem divisionis. ii, 130, n. 8.

Unum et multa opponuntur contrarie. ii, 130, n. 8.

Ens primo cadit in intellectu: secundo, quod hoc ens non est illud, et sic secundo apprehendimus divisionem: tertio, unum: quarto multitudinem. ii, 139, n. 27.

Unum transcendentale non addit supra ens aliquid positivum reale distinctum ab ente. ii, 139, n. 28.

Divisio habet aliquem effectum negativum, causat enim hoc quod est unum, non esse aliud, sed non consistere in illa negatione, sed etiam in fundamento, et causa ejus, quæ est separatio, seu segregatio hujus ab illo. ii, 140, n. 30.

Identitas non est formaliter idem quod unum, sed identitas unitatem supponit. ii, 140, n. 32.

Deus est ens summe perfectum infinita et illimitata perfectione, unde si essent plures dii, neuter esset summe perfectus, aut unus non differret ab alio. ii, 150, n. 7.

Nihil absurdius quam ponere Deum non unum, sed superfluum. ii, 150, n. 9.

## USUS.

Usus est actus a voluntate elicitus, et quare. v, 555, n. 33; 583, n. 4.

Usus est actus distinctus ab electione, applicans active ad operandum alias potentias. v, 583, n. 4.

Usus absolute, et simpliciter sequitur libere, et non necessario (nisi secundum quid tantum) ad imperium. v, 601, n. 22, vide imperium.

Usus stricte dictus et proprie, sequitur post electionem et imperium, generaliter autem dictus antecedere potest. v, 608, n. 4.

## UTILIS.

Utile bonum an possit esse finis. v, 84, n. 16.

Utile dupliciter accipitur, et secundum ali-

quam formalitatem appetitur gratia sui. v, 84, n. 16.

Utile bonum quando participet rationem honesti, et quomodo. v, 862, n. 79.

## UTOR.

Uti virtute, vide virtus.

## UXOR.

Uxor, vide maritus.

Uxor nullum votum mariti potest irritare. vii, 879, n. 11.

## V.

## VACUUS.

De motu in vacuo. iv, 632, n. 5; 636, n. 12.

## VALENTINUS.

Valentini antiquissimi hæretici error tangitur. iii, 144, n. 5.

Valentinus gentilis declinavit ad arianismum. iv, 26, n. 13, vide martyr et trinitas.

## VALOR.

Valor significat opera solum ex conjunctione, et unione ad principium meriti. viii, 61, n. 34.

Valor non derivatur in opus ex conformitate ad regulas rationis, sed ex conjunctione quam præstat principium meriti informando. viii, 61, n. 34.

## VARIATIO.

Variatio in speciebus angelicis non est essentialis, sed modalis. iv, 828, n. 38; 830, n. 44.

Variatio non fit efficienter ab objecto, sed a Deo. iv, 828, n. 38; 830, n. 44.

## VASQUEZ.

Vasquez, et Suarez valde pugnant. iv, 246, n. 20; 829, n. 29, vide secreta cordis, superiores Angeli, Trinitas et Verbum divinum.

Vasquez injuriose impugnat Divum Anselmum. viii, 77, n. 46.

Vasquez impugnat S. Thomam. viii, 127, n. 49.

Relegandus est, Vasquez dum dicit Chrysostomum, et Theophylactum non esse imitandos, quia eorum ratio parum habet momenti. viii, 273, n. 6.

Contra D. Hieronymum Vasquez inverecunda loquitur fronte. viii, 283, n. 53.

Castigatur Vasquez. viii, 283, n. 5.

Vasquez carpit rationem D. Thomæ. viii, 394, n. 1.

Eamque spernit. viii, 484, n. 18.

Inconsequenter procedit Vasquez. viii, 527, n. 16.

Vasquez impugnat S. Thomam. viii, 531, n. 3. Contemnit Vasquez rationem D. Thomæ. viii, 536, n. 23.

Falso Vasquez allegat testimonium Concilii Ephesini, ut notat Lorca. viii, 537, n. 29.

Opponit se Vasquez communi iudicio scholasticorum. viii, 547, n. 4.

Ut liberet hæreticos Monothelitas ab inconsequentia Vasquez ait D. Thomam, et cæteros scholasticos non intellexisse eorum errorem. viii, 548, n. 9.  
Gloriatur se Vasquez solum inter omnes venatum fuisse eorum errorem, sed prius invehit Cajetanum. viii, 548, n. 9.  
Defenduntur sancti patres ab impositione Vasquez. viii, 600, n. 2.

## VASTIDA.

Patris Vastidæ adversus Thomistas propositiones coram sua sanctitate refelluntur. iii, 269, n. 20; 274, n. 23.

## VATES.

Vates olim lauro coronati miracula recensabant. vii, 963, n. 9.

## VECTIGALE.

Vectigalia, vide princeps et tributum.

## VEGETATIVUS.

Vegetativæ potentiæ actus non subduntur imperio rationis. v, 607, n. 2.

## VELLEITAS.

Velleitas esse potest impossibile, in eis se oblectando. iv, 945, n. 24, 25; 946, n. 26.  
Velleitas quid sit, et quotuplex. v, 434, n. 49, vide voluntas.

## VELOCITAS.

Velocitas, vide spiritualitas Angelorum.  
De celeritate actionis Angelorum. iv, 572, n. 22; 650, n. 25, vide instans et tempus.  
Angelus potest totam suam substantiam applicare, et diffundere per suam spheram, sine ulla prorsus successione, sed in in-

stanti, etiam respectu temporis nostri. iv, 676, n. 7.

Si motus proprio, et vero moveatur Angelus, et non simplici, et unica mutatione, non potest moveri in instanti, neque continuo, neque discreto motu. iv, 677, n. 8; 678, n. 9; 680, n. 11.

## VENERATIO.

Veneratio quomodo sumat speciem a circumstantia diverso modo ac injuria. vii, 636, n. 55.

Distinctio inter injuriam et venerationem sanctorum. vii, 646, n. 80.

Veneratio sanctorum ex vi canonizationis, non est ex motivo religionis, sed dulciæ. vii, 647, n. 81.

Veneratio qua regulariter colitur creatura rationalis, ut est imago Dei, pertinet ad dulciam. vii, 648, n. 84.

Potest tamen veneratio pertinere ad religionem ex intentione operantis. vii, 648, n. 84.

## VENIALIS.

Veniale peccatum non fuit, sed mortale peccatum Angelorum. iv, 926, n. 1.

## VENIALITER.

Venialiter enim, seu leviter peccare nequeunt prorsus Angeli. iv, 927, n. 3; 929, n. 4.

## VERACITAS.

Veracitas, vide fidelitas.

## VERBUM.

Quicumque intelligit, ex hoc quod intelligit producit verbum. ii, 129, n. 5.

Angelus, et anima separata cognoscunt per se suam propriam substantiam, et tamen format verbum de se. ii, 233, n. 19.

D. Anselmus in menologio quando dicit quod formatur verbum in nobis, quomodo intelligendus. ii, 239, n. 19.

Quando intelligimus per speciem creatam et nobis proportionatam non ita elevatam, tunc est nostrum verbum et nostrum intelligi. ii, 239, n. 19.

Verbum requiritur ut reddatur objectum intellectus ab ipsomet cognoscente, per modum termini. ii, 233, n. 19.

In nobis postquam intellectus dicendo format verbum, contemplatur objectum in eo representatum, et tunc contemplatio non producit verbum, sed productio unitur, eique conjungitur, et in eo contemplatur rem expressam, et representatam. ii, 233, n. 19.

Non requiritur quod essentia divina representet seipsam ut intellectam ab isto vel ab illo intellectu formaliter, ut in eo possit supplere vicem Verbi, sed sufficit quod per se intrinsece sit actu intellecta a se, et uniatur intellectui alterius. ii, 234, n. 21.

Verbum est terminus vitalis procedens, et formatum ab aliquo tamquam effectus ejus vitalis. ii, 238, n. 28, vide visio.

Verbum est expressa similitudo, tenens se ex parte objecti, per modum representationis terminantis notitiam. ii, 226, n. 6.

Non datur verbum representans Deum comprehensive, sed etiam representans quidditative et per modum attingentis in se omnem perfectionem et attributa. ii, 526, n. 17.

Verbum divinum est conceptus Dei, an ejus idea. iii, 6, n. 7; 7, n. 9.

Verbum, seu species expressa, ut est accidens, quid faciat in mente. iv, 315, n. 9.

Instantiæ contra productionem Verbi in divinis. iv, 76, n. 19.

Verbum, seu species expressa, duo facit in nobis. iv, 47, n. 21; 93, n. 5, vide intellectus.

Quotuplex sit munus Verbi. iv, 113, n. 27.

In omni intellectione non semper produciatur Verbum. iv, 82, n. 25.

Verbum incarnatum Deum esse negabant Alogi, Ebion, Cerinthus, alique permulti. iv, 4, n. 4.

Verbum divinum an procedat præcise ex vi cognitionis objecti primarii, et non secundarii, seu, quod idem est, creaturarum. Aliter respondet Scotus, aliter Vasquez et S. Thomas. iv, 311, n. 3; 312, n. 4; 313, n. 5.

Contra Scotum Verbum est duplex principium. iv, 314, n. 7.

Contra Vasquez arguitur ex Vasquez. iv, 316, n. 11.

Verbum procedit per se in quanto modo ex cognitione creaturarum. iv, 320, n. 17.

Respondetur ad rationes Scoti. iv, 323, n. 21.

Ad fundamenta autem Vasquez. iv, 324, n. 22.

Verbum est creaturæ, non a creatura. iv, 328, n. 29.

Creaturam enim Verbum exprimit, non ut principium, a quo est, sed tamquam objectum terminationum, ad quod potentia creatura se habet, et circa quod versatur. iv, 328, n. 29.

Verbum est principium quo manifestandi objectum, seu proponendi ipsum voluntati; et est principium quod, operandi per voluntatem. iv, 150, n. 14.

Verbum, seu species expressa, vide conceptus et species.

Verbum otiosum est, quod caret debito fine. v, 817, n. 27.

Verbi otiosi reddenda est ratio in judicio Dei. v, 817, n. 27, vide actus indifferens et opus.

Verbum divinum, vide Christus.

Non potest absolute dici quod Verbum divinum est persona composita, nisi addatur in quantum homo. viii, 151, n. 19.

De fide est Verbum divinum assumpsisse sanguinem. viii, 184, n. 1.

Assumpsit Verbum divinum omnia quæ informantur anima rationali. viii, 184, n. 1.

Omnes humores pertinentes ad bonum temperiem corporis fuere a Verbo divino assumpti. viii, 185, n. 6.

Similiter unguis et capilli. viii, 185, n. 8.

Prius assumpsit Verbum divinum animam ei communicando subsistentiam immediate. viii, 188, n. 7.

Ab æterno Verbum divinum fuit prædestinatum adesse hominem. viii, 641, n. 7.

Verbum vivificans evangelium ratione interioris virtutis, ipsa eadem in sacramentis operans. Verbum vitæ in sacramentis, consecratorum, quo accedente ad elementum fit sacramentum. ix, 151.

## VERECUNDIA.

Verecundia est species timoris, quando scilicet timor est de turpitudine commissa. vi, 226, n. 2.

Verecundia procedit ex confusione de præsentis facti turpi, disponitque ad temperantiam. vi, 360, n. 24.

## VERITAS.

- Veritas qua mensura, et regula attingi potest. iii, 37, n. 49.  
 Veritas formaliter est in intellectu, objective in rebus. iii, 70.  
 Quomodo veritas cum ente convertitur. iii, 70.  
 Veritas opponitur contrarie falsitati. iii, 73, n. 1.  
 Veritatis nomine quid significetur. iii, 73, n. 13.  
 Veritatis nominis acceptiones. iii, 73, n. 4.  
 Veritas in cognoscendo cur dicatur formalis, veritas autem transcendentalis, et entitativa minime. iii, 73, n. 2.  
 Veritatis formalitas unde desumenda. iii, 73, n. 2.  
 Veritas est formaliter in intellectu. iii, 73, n. 2.  
 In quo consistat, et quid sit veritas transcendentalis. iii, 74, n. 3.  
 An aliquid addat hæc veritas supra ens. iii, 74, n. 5.  
 Addit hæc veritas aliquid rationis, et quid illud sit. iii, 74, n. 6.  
 Veritas transcendentalis idem est ac veritas fundamentalis respectu veritatis. iii, 76, n. 8.  
 Hæc veritas est aliquid intrinsecum in rebus, nec consistit in sola denominatione extrinseca. iii, 77, n. 9, 10, 11; 78, n. 12.  
 Ejus veritatis duplex habitudo explicatur, et variae definitiones. iii, 79, n. 13.  
 Veritas prima non importat habitudinem conformitatis cum intellectu divino, sed summam cum eo unitatem. iii, 80, n. 16.  
 Quenam hujus habitudinis causæ et fundamentum. iii, 81, n. 18.  
 Veritas creata qua arte a falsitate, et fictione dignoscenda. iii, 80, n. 16.  
 Ab accidentibus a priori judicari non potest hæc veritas. iii, 80, n. 17.  
 Hæc veritas non importat conceptum entitatis sub ratione absoluta, sed respectiva, nempe sub regulatione ad mensuram. iii, 81, n. 18.  
 In naturalibus regula illa idea divina est, in artificialibus idea artis. iii, 81, n. 18.  
 Veritas transcendentalis non est extrinseca denominatio a veritate formali. iii, 82, n. 19.  
 Ejus veritatis habitudo ad intellectum nostrum estrationis. iii, 83, n. 21; 84, n. 23.  
 Veritas primario, et proprie in intellectu reperitur. iii, 85, n. 24.  
 Veritatem cognoscere aliud est, aliud eam in se constituere, et suis principiis commensurare. iii, 90, n. 38.

- Veritas in aliquo dupliciter invenitur. iii, 86, n. 28.  
 Veritas transcendentalis est intrinsece in rebus, formalis vero in intellectu. iii, 86, n. 28.  
 Veritas ut sanitati comparatur. iii, 92, n. 43.  
 Veritas transcendentalis in quo consistit. iii, 92, n. 43, 44.  
 In quo huic veritati contrariatur falsitas. iii, 92, n. 45.  
 Veritas formalis per se in adæquatione, et conformitate judicii consistit, non conceptus objectivi. iii, 94, n. 6.  
 Veritas est primo inter rem objective attactam, et seipsam in re. iii, 98, n. 16.  
 Veritas est conformitas ad rem informatam similitudine. iii, 98, n. 16.  
 Veritas et falsitas nullam important entitatem absolutam ipsi actui, seu iudicio rationis superadditam. iii, 99, n. 21.  
 Veritas acceptio quando magna, et ultima intellectus perfectio dicitur. iii, 102, n. 28.  
 Veritas quomodo cum objecto commensuretur. iii, 104, n. 37.  
 Veritatis relatio an realis, vel rationis. iii, 104, n. 33; 105, n. 39.  
 Veritatis speculativæ relatio realis est. iii, 106, n. 42.  
 Et quæ dicatur veritas speculativa. iii, 106, n. 42.  
 Veritas Dei, respectu creaturarum rationis est. iii, 106, n. 42.  
 In veritate formali triplex relatio attendenda. iii, 106, n. 43.  
 Veritatis relatio ex quo defectu non fit realis. iii, 109, n. 52.  
 Veritas formalis an perfectior quam transcendentalis. iii, 109, n. 55.  
 Veritas secundum se pro præcisa relatione conformitatis, et adæquationis considerata, in indivisibili consistit. iii, 110, n. 60.  
 Veritatis immutabilitas in intellectu divino præcipue reperitur. iii, 112, n. 63.  
 Veritas creata perfectius in rebus invenitur, quam in intellectu. iii, 111, n. 62.  
 Veritas transcendentalis proprie, et formaliter est in rebus, et proprie veritas appellanda. iii, 112, n. 64.  
 Veritas quod prius sit in intellectu quam in rebus explicatur. iii, 114, n. 68.  
 Ad veritatem pertinet non solum ratio mensurati, sed mensurantis, et ex se alias veritates derivantis. iii, 114, n. 69.  
 Veritati transcendentali convenit esse objectum intellectus, non falsitati. iii, 113, n. 3.  
 Veritas formalis invenitur in compositione intellectus. iii, 115, n. 6; 116, n. 7.

- Veritas an solum inveniat in compositione, et divisione. iii, 118, n. 12.  
 An in apprehensione. iii, 119, n. 15.  
 Veritas formaliter in actu iudicativo consistit. iii, 123, n. 24.  
 Est in actu entitativo uno. iii, 124, n. 25.  
 Veritas est primo et per se intellectu, denominative vero in rebus. iii, 130, n. 2.  
 Veritas prius se habet ad verum quam ad bonum. iii, 131, n. 4.  
 Veritas transcendens quomodo est in re. iii, 133, n. 7; 135, n. 12.  
 Veritas formalis apprehendit rem ut in se est. iii, 135, n. 12.  
 Non consistit hæc veritas in conformitate conceptus objectivi. iii, 134, n. 10.  
 Veritas æterna nulla est nisi in intellectu divino. iii, 135, n. 13.  
 Veritas omnis quomodo probetur æterna. iii, 135, n. 14.  
 Veritas transcendentalis consistit in conformitate cum ideis divinis. iii, 136, n. 15.  
 Veritates creatæ non possunt dici æternæ. iii, 137, n. 17.  
 Unde colligitur aliquas veritates creatas dici posse ab æterno. iii, 137, n. 18.  
 Veritas creata necessaria non dicitur æterna positive. iii, 138, n. 19.  
 Veritates contingentes sive futuræ, sive non futuræ, unde veritatem suam sortiantur. iii, 138, n. 20.  
 Angelus dupliciter notificat alteri veritatem, sibi notam. Primo, ex parte virtutis intellectivæ, fortificando illam: secundo, ex parte similitudinis, et speciei, proponendo veritatem magis distincte. iv, 753, n. 26.  
 Veritas speculativa, et practica diverso modo regulantur, et quo. vi, 25, n. 33.  
 Veritas formalis, et falsitas in cognitione contrarie opponuntur. v, 700, n. 28.  
 Quid sit veritas in essendo, et cognoscendo, et in dicendo. vii, 7, n. 4.  
 Veritas prima in testificando, seu in dicendo est ratio formalis fidei. vii, 7, n. 4, vide fides.  
 Prima veritas est res credita in se, et simul ratio credendi alia. vii, 23, n. 7.  
 Veritas divina ita infallibilis est, ut non indigeat firmari aliquo alio, neque etiam juramento. vii, 72, n. 45.

## VERMIS.

- Vermis damnatorum, est quid metaphoricum. iv, 1011, n. 2.

THEOLOGIA X.

- Sed ignis inferni non est quid metaphoricum ut vermis, sed verum, et reale quid. iv, 1011, n. 3; 1012, n. 4.

## VERUS.

- Verum est prius bono. iii, 130, n. 4.  
 Quomodo res omnes dicantur veræ. iii, 136, n. 16.  
 Simon magus liberum arbitrium ex efficacia divinæ voluntatis negans, a Petro Apostolo docetur. iii, 143, n. 4.  
 Verum et bonum licet entitative sint idem, secundum suos respectus differunt. iii, 73, n. 1.  
 Verum addit super ens duplicem habitudinem, nempe ad intellectum divinum, et ad intellectum creatum, et quid sit illa utraque habitudo. iii, 79, n. 14, 15; 83, n. 22.  
 Verum et falsum non est in rebus, sed in mente. iii, 86, n. 26.  
 Pertinet ad intellectum non ut est, sed ut cognoscit verum. iii, 95, n. 7.  
 Verum an sit objectum adæquatam intellectus. iii, 114, n. 2.  
 Verum, et falsum fundamentaliter sumpta sunt differentie essentielles in actibus intellectus, non vero formaliter sumpta. vi, 14, n. 36.  
 Verum aliud est speculativum, aliud practicum; illud regulatur per id quod est, vel non est in re, istud autem per id quod deberet esse juxta debitum, et modum humanum. vi, 436, n. 3.  
 Verum et falsum fundamentaliter sumpta sunt differentie essentielles in actibus intellectus, non vero formaliter sumpta. vi, 14, n. 36.

## VESTIBULUM.

- Vestibulum tartaræ regionis horrore a longe animas concutit. vii, 954, n. 4.

## VIA.

- Via Angelorum tribus instantibus est terminata. iv, 957, n. 4.

## VIATOR.

In viatore simul, et comprehensore compatiuntur mala pœnæ, tristitia, dolor, et timor, non tamen malum culpæ. v, 874, n. 63.

Viator simul, et comprehensor, cui fieret revelatio suæ damnationis, pro statu illo, quo duraret visio, non peccaret. v, 270, n. 63.

## VIDEO.

Non datur verbum representans Deum, visum comprehensive, sed etiam representans quid ditative et per modum attingentis in se omnem perfectionem et attributa. i, 526, n. 47.

Beatus videt omnem entitatem omnium actuum liberorum qui in Deo sunt, neque enim sunt plures actus entitative, sed solum dicuntur plures respective, respectu attingentiæ erga objecta creata. i, 432, n. 41.

Cum intellectus sit ultima et summa perfectio intellectualis naturæ non videtur oportere quod sit indefectibile in entitate. ii, 402, n. 5.

Oportet ut id quod beatus videt de Deo, ita perfecte videat, quod non restet ei aliquid ulterius acquirendum, alioquin non esset perfecte beatus. ii, 402, n. 5.

Oportet ut id quod beatus perfecte videt totum simul videat, et non per partes et successiones. ii, 402, n. 5.

Deus non videtur in hac vita sicut est in se ipso, ita bene in alia. ii, 158, n. 41.

Deus non videtur per similitudinem creatam, tamquam per medium et rem cognitam. ii, 488, n. 42.

Verbum est expressa et visa similitudo, tenens se ex parte objecti, per modum representationis terminantis notitiam. ii, 226, n. 6.

Implicat Deum videri immediate ut est in se, quin videantur omnia attributa et Personæ, et quidquid formaliter est in Deo. ii, 342, n. 7.

Non potest videri intuitive natura divina, et non videri ejus existentia, eo modo quo invenitur in Deo. ii, 314, n. 14.

Beatus videt attributa Dei distincte, secundum quod ly distincte, opponitur notitiæ confusæ, non tamen intelligit illa distincte, secundum quod ly distincte dicit aliquam diversitatem, vel divisionem, qualis

fit a ratione nostra, vel ab ipso beato, cum intelligit illa extra visionem beatificam per creaturas. ii, 347, n. 18.

Quia Personæ divinæ videntur per speciem intelligibilem, quæ est divina essentia, non possunt per eam videri, quin videatur divina essentia, nec divina essentia quin Personæ. ii, 347, n. 21.

Cum Deus sit actus non potest videri aliquid prædicatum, quin videatur omnis perfectio, quæ in actu puro est, de Deo enim idem est videre aliquid, et videre totum. ii, 324, n. 29.

Beati vident aliqua decreta Dei libera, et actus voluntatis ejus, sed non omnia. ii, 329, n. 2.

Nulli beato deest quin cognoscat et videat omnia, quæ ad ipsum spectant. ii, 329, n. 2.

Decreta Dei libera non solum quantum ad entitatem suam, sed etiam quantum ad denominationem, et formalitatem liberi, ut tangunt creaturas, videntur a beatis ex vi luminis, et ex vi visionis, et quomodo. ii, 330, n. 6, vide lumen gloriæ.

Si Deus videtur ut est in se, necesse est quod videatur quantum ad absoluta, et relativa, quia hoc totum pertinet ad ipsam realitatem Dei, id est, ad substantiam, et modum quo Deus est in se. ii, 434, n. 43.

Non implicat quod Deus videatur quidditative, et intuitive in se, et quod nulla creatura videatur in particulari, sed solum possibilitas entis creati in communi, et in confuso. ii, 357, n. 4.

Implicat Deum videri quidditative, nisi videatur in eo potentia generativa, et spirativa, et creativa, quia hæc maxime pertinent ad perfectionem, et essentiam Dei. ii, 358, n. 7.

Si beatus videns Deum non videat in eo potentiam generativam, et spirativam non potest cognosci mysterium Trinitatis, et si non videatur potentia creativa, non potest agnosci omnipotentia Dei. ii, 358, n. 7.

Non omnes ideæ videntur distincte a quolibet beato, quia non vident multas creaturas in particulari. ii, 360, n. 11.

Non possunt videri in Deo omnes creature possibile ab intellectu non comprehendente essentiam divinam, qualis est intellectus creatus. ii, 360, n. 12.

Anima Christi videt omnia quæ Deus videt scientia visionis. ii, 365, n. 26.

Causa extrinseca a qua provenit quod aliqua creaturæ potius videantur quam alia, est ipsa determinatio luminis gloriæ. ii, 370, n. 3.

Quilibet beatus videt ex rebus naturalis ordinis omnia, quæ hoc universum compo-

nunt, quantum ad genera, et species; omnia autem individua, præsertim contingentia et libera non est necesse quod videat, nisi prout pertinent ad statum suum. ii, 372, n. 8.

Ex mysteriis supernaturalibus videbit quilibet beatus, quæ pertinent ad credibilia communia, verbi gratia ad articulos fidei. ii, 372, n. 8.

Beati non videbunt omnes cogitationes hominum. ii, 372, n. 8.

Beati vident in Verbo mysterium incarnationis, nec tamen omnes penetrant aliquas rationes illius, sicut nec Angeli. ii, 377, n. 19.

Beati non comprehendunt Deum, quia non vident Deum ex vi visionis divinæ essentiæ, licet videre possint omnes creaturas concomitanter, vel eodem actu, vel diversis, et quare. ii, 445, n. 21.

## VINDICATIO.

Vindicatio quomodo locum habeat in Deo. iii, 556, n. 24.

Vindicatio pro retributione malorum est pars potentialis justitiæ. vii, 487, n. 1, vide justitia, observantia, gratitudo.

## VIOLENTIA.

Violentia inferri potest principio activo, et etiam passivo. v, 407, n. 5; 421, n. 44.

Violentia actuum imperatorum, vide actus interior et voluntas, etc.

Violentia an detur propter timorem, vide timor.

Violentia non datur in peccato, etiamsi sit contrarium rationali naturæ, quia non est contra inclinationem voluntatis elicientis. v, 446, n. 30.

Violentia in odio Dei, et sui ipsius an detur, vide odium.

Violentia non fieret cœlo, si quiesceret ob cessationem motus intelligentiæ. v, 418, n. 36.

Violentia voluntatis in cessatione sui actus, vide voluntas.

Violentia duplex potest intelligi in voluntate. v, 420, n. 39.

Violentia potest causari a Deo, etiamsi de potentia absoluta operetur, dummodo relinquat in subjecto inclinationem ad oppositum. v, 422, n. 47.

Ad violentiam non sufficit quod retineatur inclinatio ad oppositum in actu primo, sed

requiritur quod in actu secundo. v, 422, n. 47.

Ad violentiam actus imperati a voluntate non requiritur quod sit illa vis contra inclinationem particularem potentiæ, sed contra illam ut nata est obedire voluntati. v, 426, n. 57.

Violentia fit voluntati si posita applicatione in potentia imperata non sequatur actus, quia retardatur executio ejus. v, 427, n. 59.

## VIOLENTUS.

Violenti definitio. v, 406, n. 3.

In definitione violenti tradita ab Aristotele etiam includitur præternaturale. v, 406, n. 4.

Violentum addit supra necessarium esse ex principio extrinseco. v, 408, n. 7.

Violentum quomodo differat a coacto, involuntario, et impedimento. v, 408, n. 8.

Ratio violenti, et naturalis quomodo in eodem motu possit concurrere. v, 409, n. 10.

Violentum non invenitur in motibus primo primis. v, 410, n. 42.

## VIRES.

Vires liberi arbitrii, vide arbitrium liberum et voluntas.

Vires voluntatis quomodo, et in quo maneant infirmæ ad vincendas graves tentationes, et implendum omnia mandata. vi, 748, n. 8.

Vires voluntatis ex principio operandi, quod est finis, sumuntur. vi, 776, n. 4.

## VIRGINITAS.

Virginitatis tantum est consilium in sacra Scriptura, non præceptum. v, 833, n. 75.

Virginitas non amittitur per deflorationem involuntariam, sed voluntariam. vi, 85, n. 17, vide aureola.

Virginitas species est castitatis, non tamen distinguitur a castitate communiter dicta nisi quatenus firmatur voto. vi, 425, n. 30.

Virginitas est pars subjectiva temperantiæ ex parte venereorum. vi, 488, n. 4, vide temperantia.

Virginitatis votum illicitum facit usum ma-